

Дещо про вервицю

*"Не з'являйся перед Господом, з порожніми руками,
бо все те заради виконання заповіді."
(Сирах 35, 4)*

Майже всюди, при своїх появах, Мати Божа просила тих, кого вибрала для передачі інформації, щоб вони молилися на вервиці, яка є однією з найпотужніших дійових сил, здатної протистояти дияволу. Адже саме для диявола найбільшою загрозою є Мати Божа, бо ж сказано: **"Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою, між твоїм потомством і її потомством. Воно розчавить тобі голову..."** (Буття 3, 14-15).

Коли ж утвердилося на землі Слово Боже - Христова наука про Церкву, то апостоли одразу почали виконувати покладену на них місію - розповсюдження Христової Церкви по світі.

В Єгипті, на ті часи, було багато пустельників, котрі усамітнювались з метою свого зближення з Богом. Це і були перші християнські монахи - утримувачі Христової віри в чистоті і неподільності. Оці побожні душі зобов'язувались щоденно проказувати всі 150 псалмів із Святого Письма, тобто Псалтир. А, що більшість таких пустельників не вміли читати, тому перші практичні дії їхньої набожності були упрощені, але щирі. Для них Церква заступила проказування псалмів - проказуванням 150-и разів "Отче наш" (Псалтир Бога Отця) або 150 "Богородице Діво" (Псалтир Матері Божої). Неписьменний монах, чи пустельник, відмовляючи молитви, часто збивався з рахунку і не знав скільки разів відмовлено "Отче наш". Щоб не помилятися вони в'язали собі на шнурках вузлики, або насилювали зернятка чи навіть камінчики. Кількість цих вузликів мала відповідати кількості молитов. В час молитви пустельник пересував пальцями по вузликах, чи зернятках, аж поки не закінчував молитися. По церковному цей шнурок називається - "верв", звідки й закорінилася назва "вервиця". В Україні вервиця появилася практично разом із християнством. Старинна церковна книга монаших правил "Намоканон" (XI століття), у пункті 87-му каже, що українські монахи повинні використовувати вервицю, яка має 103 вузли: "На всякім же узлі да чет безкнижний інок преднаписанную молитву."

На одній із старинних ікон був зображений Антоній Печерський з монашими правилами в одній руці, а з вервичкою в другій. Тарас Шевченко, у поемі "Чернець", пише:

"До утрени завив з дзвіниці
Великий дзвін: чернець мій встав,
Надів клобук, взяв патерицю,
Перехрестився, чотки взяв
І за Україну молитись
Палій чернець пошкандибав."

"Чотки" - це давня назва вервиці в Україні. В багатьох інших країнах по різному укладалися зернятка на вервиці та різні були молитви на ній. У XIII-му столітті св. Домінікові об'явилася Матір Божа, на підставі чого він започаткував нову вервицю. Очевидно, що Мати Божа йому вказала яку саме вервицю потрібно виготовити. Вона була поділена на 15 десятків зерняток, а кожний десяток був розділений одним більшим зернятком.

Багато інформації про вервицю було надано у Фатімі, де Мати Божа наголошувала, що вона є Цариця вервиці, і повчала дітей як правильно на ній молитися:

"Коли ж відмовляєте вервицю, тоді після кожної десятки кажіть: Ісусе, прости нам наші гріхи, заховай нас перед пекельним вогнем, провадь всі душі до неба, особливо ті, які найбільше потребують Твого помилування."

При останній появі у Фатімі, 13-го жовтня 1917-го року, Діва Марія сказала:

"Я Цариця вервиці. Я прийшла нагадати вірним, щоб не ображали Господа Бога. Я бажаю, щоб тут поставили каплицю, та щоб продовжували кожного дня молитися на вервиці."

15-го серпня 1950-го року сестра Лукія, одна із тих трьох дітей, яким з'являлася Мати Божа у Фатімі, на зустрічі з о. Гаварром Раферті - чину оо. Кармелітів, говорила про те, що Богородиця "хоче, щоб вірні носили параман, як символ нашої посвяти." Також Мати Божа просила перестати гнівити Бога своєю байдужістю, своїми гріхами; молитись на вервиці щоденно; носити відзнаку почитування Марії - брунатний параман.

У 1206-му році Діва Марія об'явилася св. Домінікові, а пізніше св. Симонові (1251-ий рік) і дала їм свої обіцянки що-до тих вірних, котрі будуть молитися на вервиці. У Фатімі вона їх доповнила. Тепер їх є 15:

1. Тим, хто служитиме мені вірно, відмовляючи вервицю - дам особливу ласку.
2. Я обіцяю дати свою особливу охорону тим, хто набожно відмовляє мій псалтир (вервицю).
3. Вервиця стане найсильнішим панциром проти пекла; вона знищить злі нахили, безвір'я, ослабить гріх.
4. Вона спричиниться до обновилення та розквіту чеснот, добрих справ і забезпечить щедрим Божим милосердям. Відверне серця людей від марнот світу і піднесе їхні душі до вічних речей.
5. Душа, що прибігає до мене з вервицею - не загине.
- 6.. Той, хто набожно відмовлятиме вервицю, не зазнає Божого гніву, не втратить порятунку з причини наглої (несподіваної) смерті; а якщо він у гріху - навернеться; якщо він у Божій ласці, то залишиться у ній і стане гідним вічного життя,
7. Правдиві слуги моєї вервиці не помруть без Св. Тайн.
8. Це моя воля, щоб ті, хто відмовляють вервиці мали у житті та по смерті - світло, повноту ласки та участь у заслугах Святих.
9. Кожного дня я звільняю душі з чистилища, що були віддані моїй вервиці.
10. Правдиві слуги моєї вервиці втішатимуться великою славою у небі.
11. Що-небудь проситимеш через вервицю - дістанеш.
12. Я допоможу кожному в потребі, хто буде поширювати мою вервицю.
13. Я випросила у свого Сина, щоб усі члени братства моєї вервиці мали в житті й по смерті всіх блаженних за своїх співтоваришів.

14. Всі, хто відмовляє мою вервицю - є моїми дітьми і братами мого Сина Ісуса Христа.

15. Набоженство до моєї вервиці - це великий знак вибрання.

Передрук з книжки [Петра Гринчишина](#), "Від Зарваниці до Гарабандалу"

The Workers of Our Lady
www.ourlady.ca **Canada**

